

KADOTTAISSANI "HÄNET"

Mikä lie, se väärinteko, synty, rikos, josta elämä näin raskahasti, katkerasti koostaa...

Tal onnen hetkein hinta sekä lie näin kallis kovin, ettei riitä tuskan kyyneivuot, ei rintaa raatelevat huokaukset, vaan se vaatii masentumaan repe löidyin povin.

Vaadi elo, vaadi tuskein tulta, vaadi vaikka henki, ilomielin noiden onnenhukkasten eestä annan vaikka senkin. Ja kuollessani siunaan "syksyn täh teäni".

Joka lemmellensä hetken valais' synkkää sydäntäni, vaikka säällimättä sinne jätti pois-tuissansa

tuskan tulen lopettamaan elämäni.
IDA SALO.

MIES ILMAN MENNEISYYTTÄ

Kirj. Conan Doyle.
Suomennos.
(Jatkoa)

Liverpoolista lähetti John kirjeen vanhalle naiselle ja hänen tyttärentyttäreilleen. Kuuden viikon perästä tuli uusi kirje, jossa hän ilmoitti saapumisestaan Quebeciin ja ensivaikutelmistaan uudessa maassa. Sen jälkeen tuli pitkä, keskeytymätön hiljaisuus mitä kirjeisiin tulee. Kului viikkoja, meni kuukausia, mutta ei mitään tietoa tullut lännestä. Sheridan & Mooreltaakin tiedusteltiin, mutta he vastasivat, että olivat saaneet kyllä John Huxfordin kirjeen, jossa hän oli ilmoittanut suostuvansa tarjoukseen ja lähtevänsä matkalle, mutta itse ei hän kuitenkaan ollut saapunut ja he olivat olleet pakotetut täyttämään avonaisen paikan toisella miehellä.

Mutta yhä vanha muori ja nuori tyttö toivoivat vaan ja sellaisella innolla postintuojaa, että tämä hyväntahtoinen mies oli useasti mieluummin tehnyt pitkän kierroksen kuin mennyt noiden kahden kalpeitten, huolestuneitten kasvojen ohii, jotka aina tirkistelivät häntä akkunasta. Kolme vuotta sen jälkeen kuin nuori mies oli lähtenyt, kuoli vanha nainen ja Mary jäi murtuneena ja surullisena yksin. Hän eli ninkuin taisi sillä pielellä eläkkeellä, joka oli jäänyt hänelle, aina miettien sitä salaisuutta, joka verhoi hänen rakastettunsa kohtaloa.

Arvostelevien naapurien silmissä oli tämä salaisuus jo aikaa lakannut olemasta mikään salaisuus. Huxford saapui onnellisesti Canadaan — se kävi ilmi hänen kirjeestään. Siinä tapauksessa, että hän olisi joutunut jonkun onnettomuuden uhriksi matkalla Quebecista Montrealiin, olisi pantu toimeen virallinen tutkimus ja matkatavaroiden avulla olisi helpposti voitu todistaa hänen identtisyytensä. Asetettiin yhteyteen canadalaisten poliisin kanssa ja saatiin varma vastaus, ettei mitään etsiskelyä oltu pantu toimeen eikä oltu mitään ruumistakaan löydetty, joka olisi voinut olla kysymyksessä olevan nuoren miehen. Ainoa vaihtoehto näytti olevan, että hän oli käyttänyt sopivaa tilaisuutta hyväkseen katkaistakseen kaikki entiset siteet ja painautunut sisämaan metsiin tai muuttanut Yhdysvaltoihin käyttäen toista nimeä. Miksi hän näin olisi tehnyt, ei voinut kukaan selittää, mutta tosiasiat puhuivat sen puolesta. Tästä johtulkin, että useat kalastajista myhäisivät pilkallisesti Marylle hänen mennessään surustapäin painuneena heidän ohitseensa joka päivänsä kauppoilla ollessaan. Todennäköistä on, että kadonnut nuori mies olisi saanut joksinkin kovia

Nuorten Osasto

sanoja ja ehkä vielä kovemman ruumiillisen käsittelyn, jos hän äkkiä kuin hän ei olisi voinut esittuoda lieventäviä asianhaaroja merkilliseen vaikeutensa. Tämä yksinkertainen, luottamusta täynnään oleva tyttö ei kuitenkaan koskaan edes yrittänyt epäillä kadonneen miehen rehellisyyttä.

Nuoruusvuodet menivät, tuli keskiljän alka ja sen ohii mentyä saapui elämän syksy. Mutta hän oli yhtä kärsivällinen, pitkämielinen ja luottavalainen, teki ympäristöilleen hyvää, mikäli voi, odotteli että kohtalo heittäisi hänelle sen takaisin, jonka se niin salaperäisesti oli häneltä ryöstänyt.

Sillä välin ei vähemmistö, joka piti Huxfordia kuolleena, enempää kuin ne monet, jotka olivat vakuutettuja hänen uskottomuudestaan, pääsivät varmuuteen mielipiteidensä oikeudenmukaisuudesta. Eläen vielä ja maine tahratonna oli hän ollut kohtalon monenlaisten sattumien leikkipallona, sattuman, joita tapahtuu harvoihin ja joka ei ole aivan tavallinen, vieläpä niin harvinaisen, että monet meistä pitäisivät sitä aivan uskomattomana, jos ei olisi siksi varmoja todisteita asian todellisesta laidasta.

Kun John rohkeana ja toivorikkaana oli noussut Quebecissa malhin, haki hän itselleen pienen epäsiistin huoneen sivukadun varrella, missä vuokrat eivät olleet niin korkeat kuin muussa kaupungin osissa, ja kullerit molemmat matkakirstunsa myös sinne.

Asettauduttuaan sitten asumaan tähän syrjäiseen asuntoon hän huomasi, etteivät isäntä eikä asuintoverit olleet hänestä olleenkaan miellyttäviä ja hän jo puolimaailmasti tuumi poismuuttamistakin. Dillgenssivaunun piti lähteä parin päivän päästä Montrealiin ja tyytyäkin siihen ajatukseen, ettei tämä epämiellyttävä asunto häntä sen kauempaa valvaa. Kun hän ensin kirjoitti Marylle kirjeen, ilmoittaen onnellisesti perille saapumisestaan, lähti hän katselemaan kaupunkia, palaten vasta illalla asuntoonsa.

Tähän matkailijamajaan oli hänet johtanut eräs "vuokralaisten hankkija", joka ei muuta tehnytkään kuin maleksi päivät pitkät latturilla houkuttelemassa uusia tulokkaita tähän luolaan. Miehen näennäinen kohtelias käytös oli saattanut hänet, kokematon ja suoraluontoinen kun oli, tähän loukkuun, mutta vaikkakin hänen valstonsa oli sanonut, että hän oli epävarmassa seurassa, ei hän kuitenkaan hankkinut itselleen varmempaa asuntopaikkaa, vaan tyytyi siihen, että oleskeli päivät kaupungilla ja seurusteli mahdollisimman vähän muiden vuokralaisten kanssa. Niistä harvoista sanoista, jotka hän emännän puheesta tarkkaasi, jäi hänen mieleensä tämän lausumat ajatukset, jotka sattumalta tulivat hänen korviinsa, että hän oli kokonaan vieras maassa vaikka ketään omaisia, jotka tiedustelisivat häntä, jos joku onnettomuus sattuisi.

Talo oli pahassa maineessa sen johdosta, että siellä sekoitettiin narakoottisia aineita merimiesten juomiin, jotta heidät sitten voitisiin ryöstää tai myydä jonkun laivan miehistön täydennykseksi. Miehet kannettiin laivoihin täysin tiedottomassa tilassa ja virkosivat vasta kun laiva jo oli jättänyt taakseen St. Lawrence. Nämä heitit, jotka harjoittivat tällaista merimiesten myymistä, olivat oikeita mestareita huumausjuomien valmistamisessa. He päättivät myös koetella keinojaan tä-

taskuistaan", sanoi äiti, "ne voivat muuten pian saattaa polffain kintereillemme. Ota kello myös ja rahat, 3 punt. sterl., parempi nekin kuin ei mitään. Kantakaa sitten häntä varovaisesti älkääkään vaan kompastuko."

Veljekset riisuivat kengät jaloihinsa, tarttuivat ruumiiseen ja kantivat hänet tyhjää katuja pitkin pari sataa yardia. Tähän laskivat he hänet lumeen ja tästä yöpatrulli löysi hänet ja veivät akkunaluokkua parien puutteessa sairaalaan. Palvelusvuorossa oleva kirurgi tutki hänet tarkasti, sitoi haavan ja tuumi, ettei miehellä kal ole elon alkua kuin korkeintaan kaksitoista tuntia enää.

Kaksitoista tuntia kului, toisetkin kaksitoista ja yhä kamppaili John Huxford elämästä. Kun kolmannen päivän perästä havahtui hänen olevan vielä elossa, heräsi lääkäreitten mielenkiinto, he löivät hänestä suunta, kuten tapa oli, ja sitoivat haavan uudelleen. Oliko se sitten seurauksena näistä toimenpiteistä vaiko niiden uhmaamiseksi, on epätoista, mutta sairas oltuaan viikon verran tajuttomana hämmästytti palvelusvuorossa olevaa sairaanhoitajataria äkkiä. Vuoteesta kuului omituisia kahinaa ja hoitajatar huomasi tuntemattoman istuvan vuoteellaan ja tähystelevän ympärilleen rauhattomasti, ihmettelevin silmin. Kirurgi kutsuttiin kokoon ihmettelemään ilmiötä ja onnittelemaan toisiaan onnistuneen sairaa käsittelyn johdosta.

"Olette olleet haudan partaalla, hyvä mies", sanoi eräs lääkäristä ja koetteli sidottua päätä painaen sen takaisin tyynylle. "Ette saa liikuttaa itseänne. Mikä on teidän nimenne?"

Ei mitään vastausta, ainoastaan ymmällää "olevaa tuljotusta."

"Hän on hullu", tokasi yksi lääkäristä. "Tai ukomaalainen", sanoi toinen. "Hänellä ei ollut mitään papereita tänne tuotaessa, mutta paitansa oli merkitty kirjaimilla J. H. Koettaakamme puhua hänelle saksaan ja ranskaan". Sitte he puhuttelivat häntä kaikilla osaamillaan kielillä, mutta turhaan. Heidän täytyi jättää valkeneva sairaansa rauhaan. Hän ei vastannut, vaan tirkisteli villisti valkeaan kattoon.

(Jatk.)

Venäjällä juhlitaan kumouksen vuosipäivä.

MOSKOVA, lokak. 21 p. — Koko Neuvosto-Venäjä valmistautuu juhlimaan Venäjän vallankumouksen kolmatta vuosipäivää tässä kuussa. Vuosijuhlan keskuspaikkana tulee olemaan Moskova.

Juhlat tulevat kestäämään useita päiviä. Katukulkueet, kokoukset, näytelmät, puheet ja seremoniat tulevat muodostamaan yhden osan tästä maailman ensimmäisen työväen tasavallan kolmi vuotisjuhlassa.

Juhlien yhteydessä tullaan jakamaan lahjoja kalleille sairaille ja haavoittuneille. Teattereihin ja liikkuvakuvavaleihin tullaan järjestämään erikoisia tilaisuuksia. Näytelmissä ja puheissa tullaan valaisemaan vallankumouksen historiaa.

Alustavia kokouksia on jo pidetty eri osissa maata.

Neuvosto-Ven. vaatii Debsin vapauttamista

WASHINGTON, lokak. 22 p. — Yhdeksi ehdoksi amerikkalaisten vapauttamiselle Venäjällä on asetettu Debsin vapauttaminen vankilasta, ilmoitti apulaisvaltiohoitaja Davis.

"Ota sitten kaikki paperit häneen